

ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับ
การปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

**The Relationship between the Academic Leadership of School
Administrators in the Digital Age and the Performance of
Teachers in private school in Pathum Thani Province**

ปวีณา สิทธิโชคธรรม และ กัลยรัตน์ หล่อมนีนพรัตน์

วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต

Paveena Sitthichoktham and Kunlayarat Lormanenoprat
Suryadhep Teachers College, Rangsit University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: paveenasit@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี 2) ระดับการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 332 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.67 – 1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.98 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.21) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ 2) ระดับการปฏิบัติงานของครู ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.43) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ครู และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครู โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์; ภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัล; ผู้บริหารสถานศึกษา; การปฏิบัติงานของครู

* วันที่รับบทความ : 8 ธันวาคม 2567; วันที่แก้ไขบทความ 17 ธันวาคม 2567; วันที่ตอบรับบทความ : 18 ธันวาคม 2567

Abstract

The objectives of this research were to study 1) the level of academic leadership in the digital age among administrators of private schools in Pathum Thani Province, 2) the performance levels of teachers in private schools in Pathum Thani Province, and 3) the relationship between the academic leadership of administrators in the digital age and the performance of teachers in private schools in Pathum Thani Province. This correlational research involved a sample of 332 teachers from private schools in Pathum Thani. The research instrument was a 5-rating scale questionnaire with content validity indices ranging from 0.67 to 1.00 and an overall reliability coefficient of 0.98. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient.

The results of the research revealed that 1) the overall level of academic leadership in the digital age among school administrators was very high, with the highest mean score for effective communication skills, 2) the overall performance level of teachers was also very high, with the highest mean score for fulfilling teaching responsibilities, and 3) there was a significantly positive relationship between the academic leadership of administrators in the digital age and teachers' performance, with a moderately high correlation at the .01 significance level.

Keywords: Relationship; Academic leadership in the digital age; School administrators; Teacher performance

บทนำ

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี (Technology Disruption) และกระแสโลกาภิวัตน์ในศตวรรษที่ 21 ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในทุกมิติของสังคม ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ การเมือง หรือการศึกษา โดยเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) อินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่ง (IoT) และระบบการเรียนรู้ผ่านออนไลน์ ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วโลก (สุกัญญา แซ่มซ้อย, 2566: 7) การแพร่ระบาดของโควิด-19 ยิ่งเร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ทั้งองค์กรภาครัฐและเอกชนต้องปรับตัวสู่ระบบออนไลน์ ทั้งในการทำงานและการเรียนการสอน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2565: 12) แม้ว่าสถานการณ์การแพร่ระบาดจะคลี่คลาย แต่ผลกระทบที่เกิดขึ้นกลับเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตผู้คนไปอย่างถาวร กลายเป็น "ชีวิตวิถีใหม่" (New Normal) ที่ผู้คนต้องพัฒนาทักษะด้านดิจิทัล (Digital Skills) เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565)

ในบริบทของการศึกษา เทคโนโลยีดิจิทัลได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะในสถานศึกษาเอกชนที่มีบทบาทสำคัญในการรองรับความต้องการทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้น จังหวัดปทุมธานีซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจและประชากรอย่างรวดเร็ว ต้องการสถานศึกษาเอกชนที่สามารถตอบสนองความคาดหวังของผู้เรียนและผู้ปกครองได้อย่างมีคุณภาพ อย่างไรก็ตาม โรงเรียนเอกชนยังเผชิญความท้าทายด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับยุคดิจิทัล ทั้งในด้านการบริหารทรัพยากร การพัฒนาบุคลากร และการนำเทคโนโลยีมาสนับสนุนการจัดการศึกษา

ผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลมีบทบาทสำคัญในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในด้านการบริหารวิชาการ ซึ่งเป็นภารกิจหลักที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพของผู้เรียน การวิจัยพบว่า ผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัล เช่น การมีวิสัยทัศน์ด้านเทคโนโลยี การสร้างเครือข่ายเพื่อความร่วมมือ และการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและยกระดับการทำงานของครูได้อย่างมีนัยสำคัญ (ศิริพงษ์ กลั่นไพฑูรย์, 2564: 4) นอกจากนี้ ผู้บริหารที่มีความสามารถในการบริหารวิชาการในยุคดิจิทัลยังสามารถสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของครูในสถานศึกษาได้อีกด้วย (กนก อร สมปราชญ์, 2562: 16)

ครูในสถานศึกษาเอกชนเป็นผู้แปลงนโยบายการศึกษาสู่การปฏิบัติ โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่ครูต้องเผชิญกับความท้าทายในการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะทางเทคโนโลยี เพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในยุคใหม่ (พนิดา คุณพล, 2565: 25) ความสำเร็จของการปฏิบัติงานของครูยังขึ้นอยู่กับการสนับสนุนของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดทิศทางและสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการทำงานของครูในสถานศึกษา

จากที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี การศึกษาในเรื่องนี้จะช่วยสร้างความเข้าใจในบทบาทของผู้บริหารและครูในบริบทยุคดิจิทัล รวมถึงนำไปสู่การพัฒนา นโยบายและแนวทางการบริหารที่สามารถยกระดับคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนเอกชนได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) รายละเอียด ดังนี้

ประชากรและตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 85 โรงเรียน ณ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2,476 คน (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี, 2566)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม มีจำนวน 332 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ ขั้นที่ 1 แบ่งครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 85 โรงเรียน ออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามอำเภอที่ตั้งของโรงเรียน ขั้นที่ 2 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan (1970 อ้างถึงใน ธาณินทร์ ศิลป์จารุ, 2563) และขั้นที่ 3 คำนวณกลุ่มตัวอย่างจากประชากรในแต่ละอำเภอที่ตั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา และการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.1 ศึกษา วิเคราะห์และสังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา และการปฏิบัติงานของครูผู้สอนตามมาตรฐานการปฏิบัติงานของครูผู้สอนตามข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 (ราชกิจจานุเบกษา, 2562: 18) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

1.3 นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ในโรงเรียน และ ประสบการณ์ทำงานในโรงเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ใน 6 ด้าน คือ 1. ด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล 2. ด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี 3. ด้านการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ยุคดิจิทัล 4. ด้านทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ 5. ด้านการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ และ 6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และสร้าง

นวัตกรรมด้านวิชาการ โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่แสดงถึงระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหาร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ใน 3 ด้าน คือ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ครู ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชน โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert ที่แสดงถึงระดับการปฏิบัติงานของครู

1.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเบื้องต้นด้านการใช้ภาษาและเนื้อหา

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงในเนื้อหา (Content Validity) และพิจารณาความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้สื่อความหมาย

จากนั้นนำค่าคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินในแต่ละข้อคำถามมารวมกันเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้สูตรของโรวินลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton, 1977: 49 – 60 อ้างถึงใน สมชาย วรภิเษมสกุล, 2554: 269)

ผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏว่าข้อคำถามเกือบทุกข้อมีค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีข้อคำถามเพียงข้อเดียวที่มีค่า $IOC = 0.33$ ซึ่งผู้วิจัยได้ตัดออก ดังนั้นแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลวิจัยครั้งนี้มีความเหมาะสมและความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

2. ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try Out)

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach (1970) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.984 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นสูง นำไปใช้เป็นเครื่องมือวิจัยได้

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นแล้วไปจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือถึงศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี และผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากวิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต

2. ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลพร้อมแบบสอบถาม ส่งไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชน เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัย

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ทั้งรูปแบบเอกสาร และแบบออนไลน์ด้วยการใช้ Google form โดยในรูปแบบเอกสารครั้งแรกได้แบบสอบถามกลับจำนวน 57 คิดเป็นร้อยละ 17.17 ครั้งที่สองได้แบบสอบถามกลับจำนวน 23 คิดเป็นร้อยละ 6.93 เมื่อรวมกับรูปแบบออนไลน์ได้แบบสอบถามกลับคืนมา 332 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) จากนั้นนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. แบบสอบถามตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดความห่างของค่าเฉลี่ยแต่ละช่วงชั้นให้เท่า ๆ กัน ด้วยสูตรคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยแต่ละช่วงชั้น กำหนดดังนี้

- 4.21 - 5.00 หมายถึง ผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลในระดับมากที่สุด
- 3.41 - 4.20 หมายถึง ผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลในระดับมาก
- 2.61 - 3.40 หมายถึง ผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลในระดับปานกลาง
- 1.81 - 2.60 หมายถึง ผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลในระดับน้อย
- 1.00 - 1.80 หมายถึง ผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลในระดับน้อยที่สุด

3. แบบสอบถามตอนที่ 3 ศึกษาพฤติกรรมการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ค่าน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยจากการตอบแบบสอบถาม เปรียบเทียบตามเกณฑ์เพื่อแปลผลทั้งโดยรวมและรายด้านโดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายเช่นเดียวกับตอนที่ 2

4. ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

เกณฑ์การแปลผลความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครู หรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ซึ่งมีค่า $+1$ ถึง -1 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายไว้ 5 ระดับ ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2550)

ค่า r อยู่ระหว่าง $0.81 - 1.00$ หมายความว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ค่า r อยู่ระหว่าง $0.61 - 0.80$ หมายความว่า ความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง

ค่า r อยู่ระหว่าง $0.41 - 0.60$ หมายความว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ค่า r อยู่ระหว่าง $0.20 - 0.41$ หมายความว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ

ค่า r อยู่ระหว่าง $0.00 - 0.20$ หมายความว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา ได้แก่ มณีรัตน์ สุดเต้ (2563) วลีรัตน์ มุ่งรวกกลาง (2563) ศิริพงษ์ กลั่นไพบูลย์ (2564) กัญญาณัก จุฑาพลกุล (2565) พนธกานต์ นฤฤทธิ์มนตรี และคณะ (2565) อัญสิษา แสนภูมิ (2565) Andreia Inamorato dos Santos (2566) และ Charikleia Orfanidou (2566) และผู้วิจัยได้นำมาตรฐานการปฏิบัติงานของครูผู้สอนตามข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 (ราชกิจจานุเบกษา, 2562) มาเป็นกรอบแนวคิด ดังนี้

ตัวแปรที่ศึกษาตัวที่ 1

ภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา

1. ด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล
2. ด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี
3. ด้านการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ยุคดิจิทัล
4. ด้านทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ
5. ด้านการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้
6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรมด้านวิชาการ

ตัวแปรที่ศึกษาตัวที่ 2

การปฏิบัติงานของครูผู้สอน

1. ด้านการปฏิบัติหน้าที่ครู
2. ด้านการจัดการเรียนรู้
3. ด้านความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชน

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ 3 ประการตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 4 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.28$) รองลงมาคือ ด้านการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ยุคดิจิทัล ($\bar{X} = 4.25$) ด้านการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.22$) และด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี ($\bar{X} = 4.21$) ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสร้างนวัตกรรมด้านวิชาการ ($\bar{X} = 4.16$) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล ($\bar{X} = 4.14$)

2. ผลการศึกษาระดับการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ครู ($\bar{X} = 4.63$) รองลงมาคือด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.34$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชน ($\bar{X} = 4.33$)

3. ภาพรวมภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูง ($r = .742, p \leq .01$)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยแบ่งประเด็นการอภิปรายเป็น 3 ประเด็นตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. จากวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาระดับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารให้ความสำคัญกับการปรับตัวเข้าสู่ยุคดิจิทัล และตระหนักถึงบทบาทสำคัญของการใช้เทคโนโลยีในการส่งเสริมและพัฒนาด้านวิชาการภายในโรงเรียน ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่อาจส่งผลให้ผู้บริหารมีภาวะผู้นำในระดับสูงนั้นอาจเกี่ยวข้องกับการที่ผู้บริหารมีการพัฒนาความรู้และทักษะด้านดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมณีรัตน์ สุดเต (2563: 344) ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้บริหารในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ โดยเน้นการสำรวจความต้องการด้านเทคโนโลยี การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน และการส่งเสริมให้ครูมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ นอกจากนี้ ผู้บริหารยังต้องมี

ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการจัดเก็บและเข้าถึงข้อมูลได้อย่างถูกต้องและทันสมัย รวมถึงการสร้างบรรยากาศทางวิชาการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ผ่านการร่วมมือกับชุมชน ในทำนองเดียวกัน งานวิจัยของ จุฑามาศ กมล และ สุภาวดี ลาภเจริญ (2565: 388) ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสหวิทยาเขตปทุมมิตร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาปทุมธานี พบว่าภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านการสื่อสารดิจิทัล การรู้ดิจิทัล การมีวิสัยทัศน์ดิจิทัล และการสร้างวัฒนธรรมดิจิทัล การศึกษาดังกล่าวยังพบว่าครูที่มีวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำดิจิทัลในระดับที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้นำที่มีทักษะด้านดิจิทัลสามารถปรับการบริหารงานให้เหมาะสมกับครูที่มีความแตกต่างหลากหลายได้ ทั้งนี้ การสร้างวัฒนธรรมดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพยังเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างภาวะผู้นำในยุคดิจิทัล ซึ่งตรงกับผลการวิจัยในครั้งนี้ที่เน้นย้ำถึงบทบาทสำคัญของการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาด้านวิชาการและการบริหารจัดการ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของวสิรัตน์ มุ่งรวยกลาง (2563: 345) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา เขต 3 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้นำที่มีความเข้าใจและนำแนวคิดการใช้เทคโนโลยีมาปรับใช้ในการบริหารงานสามารถตอบสนองความต้องการของสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจากผลที่ได้จากการศึกษานี้ทำให้เห็นว่าครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี รับรู้ได้ว่าผู้บริหารของโรงเรียนตนเองนั้นได้ให้ความสำคัญและมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลมาปรับใช้ในการบริหารงาน การอภิปรายรายด้าน มีดังนี้

1.1 ด้านทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารมีการสื่อสารกับบุคลากรของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องและชัดเจนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในโรงเรียน ซึ่งการสื่อสารที่เป็นประจำมีส่วนช่วยให้บุคลากรมีความเข้าใจตรงกันในเรื่องนโยบายและแนวทางการปฏิบัติงาน ส่งผลให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายของโรงเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของสาคร มหาหิงค์ (2566: 62) ได้ชี้ให้เห็นว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของผู้บริหารมีความสำคัญต่อการบริหารงานในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะการสร้างช่องทางการสื่อสารที่ทันสมัยและเข้าถึงได้ง่าย เช่น การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลในการแจ้งข่าวสารและนัดหมายประชุม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฑามาศ กมล และ สุภาวดี ลาภเจริญ (2565: 85) ที่พบว่า ผู้บริหารที่มีทักษะในการสื่อสารดิจิทัลที่ดีจะสามารถสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนกับบุคลากรในโรงเรียนได้ ทำให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การสื่อสารอย่างสม่ำเสมอยังช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้บริหารและบุคลากรภายในโรงเรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนางานด้านวิชาการและการบริหารงานโดยรวม

1.2 ด้านการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ยุคดิจิทัล โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารมีความสามารถในการสร้างค่านิยม วิถีชีวิตใหม่เพื่อส่งเสริมการพัฒนาด้านวิชาการของสถานศึกษา ทั้งนี้อาจมาจากการที่ผู้บริหารมีการพัฒนาความเข้าใจและทักษะด้านดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างค่านิยมใหม่และวิถีชีวิตใหม่ในบริบทของการเรียนรู้ดิจิทัล ช่วยให้โรงเรียนมีการพัฒนาในด้านวิชาการได้ดีขึ้น โดยการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่ทันสมัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ มลฤดี เพ็งสง่า (2566: 162) พบว่าผู้บริหารที่สามารถสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้โรงเรียนมีการพัฒนาทางวิชาการที่ดีขึ้น โดยเฉพาะการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนและการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนและครู นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ วชิรวิทย์ สุราสา (2565: 186) ยังระบุว่าผู้บริหารที่มีความสามารถในการสร้างวิถีชีวิตใหม่ที่มุ่งเน้นการพัฒนาเทคโนโลยีในสถานศึกษา สามารถสร้างแรงจูงใจให้กับบุคลากรในการปรับตัวและพัฒนาในด้านวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างค่านิยมและวิถีชีวิตใหม่เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางวิชาการ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การพัฒนาวัฒนธรรมการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลมีความสำเร็จและตอบโจทย์ความต้องการของโรงเรียนในยุคปัจจุบัน

1.3 ด้านการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนให้เหมาะกับการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล เหตุผลที่ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารมีความสามารถในการส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม อาจเกิดจากการที่ผู้บริหารมีการรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในยุคดิจิทัล ผู้บริหารที่มีความสามารถในการจัดการสภาพแวดล้อมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถสร้างพื้นที่ที่สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน รวมถึงการจัดเตรียมอุปกรณ์และเครื่องมือที่ทันสมัยเพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของพนธกานต์ นฤฤทธิ์มนตรี (2565: 174) พบว่าการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมในยุคดิจิทัลมีความสำคัญต่อการพัฒนาภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหาร โดยเฉพาะการส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีในทุกด้านของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้ครูและนักเรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลและทรัพยากรการเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนี้ งานวิจัยของ ศักดิ์เศรษฐ์ ประกอบผล (2565: 53) ยังชี้ให้เห็นว่าการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ดิจิทัล เช่น การจัดพื้นที่ที่มีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวก การใช้ซอฟต์แวร์และเครื่องมือการเรียนรู้ที่ทันสมัย เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเรียนรู้และการพัฒนาทางวิชาการของนักเรียน ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลจึงเป็นสิ่งที่ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและมีบทบาทในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับความต้องการและการเปลี่ยนแปลงของยุคดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารมีนโยบายให้ครูนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของเทคโนโลยีในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์ในการใช้เทคโนโลยีมักจะมีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การจัดเตรียมเครื่องมือและซอฟต์แวร์ที่ทันสมัย รวมถึงการอบรมและพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีให้กับครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตาพร ต้นเจริญรัตน์ (2563: 72) พบว่าผู้บริหารที่มีการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ได้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เนื่องจากการใช้เทคโนโลยีช่วยให้การเรียนการสอนมีความหลากหลายและน่าสนใจมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้มีการมีส่วนร่วมของนักเรียนมากขึ้น และทำให้การเรียนรู้มีความมีประสิทธิภาพ งานวิจัยของ รุจาภรณ์ ลักษณะดี (2565: 94) ยังระบุว่า การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนรู้สามารถเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นในยุคดิจิทัลให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา การมีนโยบายที่สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ครูสามารถปรับใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาการเรียนรู้ที่ทันสมัยและตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนในยุคปัจจุบัน

1.5 ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรมด้านวิชาการ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารเป็นผู้นำ การสร้างสรรค์นวัตกรรมการบริหารงานโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสามารถของผู้บริหารในการมองเห็นโอกาสและความสำคัญของการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์และความคิดริเริ่มสามารถพัฒนานวัตกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการและความท้าทายในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสรรค์นวัตกรรมผ่านเทคโนโลยีช่วยให้กระบวนการบริหารจัดการและการเรียนการสอนมีความทันสมัยและสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการเรียนรู้ได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธราภรณ์ ดวงชื่น (2566: 191) พบว่าผู้บริหารที่มีความคิดริเริ่มในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมักจะสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมที่ช่วยพัฒนาการจัดการและการเรียนการสอนในระดับสูง การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการและทำให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ งานวิจัยของ มลฤดี เฟื่องสง่า (2566: 121) ยังชี้ให้เห็นว่าการสร้างนวัตกรรมการบริหารที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถช่วยเพิ่มความคล่องตัวในการบริหารจัดการและส่งเสริมการพัฒนาทางวิชาการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลดีต่อทั้งครูและนักเรียน การที่ผู้บริหารเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์นวัตกรรมการบริหารงานโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การพัฒนาวิชาการและการบริหารมีความทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงความรู้และความเข้าใจของครูผู้สอนในด้านการสร้างสรรค์นวัตกรรมและการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการศึกษา

1.6 ด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลของโรงเรียน นำไปสู่การกำหนดเป้าหมาย และแผนกลยุทธ์ทางวิชาการของโรงเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนมองเห็นว่า ผู้บริหารมีความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการใช้เทคโนโลยีในการวางแผนและพัฒนากลยุทธ์ทางวิชาการ วิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลที่ชัดเจนช่วยให้โรงเรียนสามารถวางแผนกลยุทธ์ที่มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนและครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีวิสัยทัศน์ที่ดีช่วยให้สามารถกำหนดเป้าหมายและแผนการที่เป็นรูปธรรมในการพัฒนาเทคโนโลยีและวิธีการสอนที่ตอบสนองต่อยุคดิจิทัล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Raammani Thannimalai (2018: 177) พบว่าการมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยในการวางแผนกลยุทธ์ทางวิชาการและการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน โดยการใช้เทคโนโลยีช่วยในการประเมินผลและปรับปรุงกลยุทธ์การเรียนการสอนให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ งานวิจัยของ มุฮำหมัดรุสลัน ลือบาเกตุติง (2565: 1935) ยังชี้ให้เห็นว่าการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลช่วยในการสร้างกรอบการทำงานที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทางวิชาการ โดยการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกำหนดและติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียน รวมถึงการปรับปรุงกลยุทธ์การสอนให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ดังนั้นการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลที่ชัดเจนจะสามารถนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายและแผนกลยุทธ์ทางวิชาการซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาโรงเรียนให้มีความทันสมัยและสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. จากวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการปฏิบัติงานตามมาตรฐานการปฏิบัติงานของครู อยู่ในข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 อีกทั้งเป็นแนวทางที่ทางโรงเรียนใช้ประเมินผลการปฏิบัติงานของครูผู้สอน นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากความชัดเจนในการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งมีการกำหนดทิศทางและแนวทางในการบริหารงานที่ชัดเจน มุ่งเน้นให้ครูปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพอย่างเคร่งครัด การใช้มาตรฐานวิชาชีพเป็นแนวทางในการประเมินผลการปฏิบัติงานช่วยให้มีการติดตามและปรับปรุงการทำงานของครูอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้ครูมีแรงจูงใจและความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กันตพัฒน์ ลัทธพิพัฒน์ (2565: 102) ที่วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของครูกับการปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการปฏิบัติงานตามมาตรฐานที่กำหนด และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิ่งกาญจน์ เปสโก (2564: 58) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครูของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครูของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจะเชิงเทรา เขต 2 มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งบ่งบอกถึงปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมให้ครูสามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานวิชาชีพที่กำหนด การที่ผลการวิจัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานีแสดงถึงระดับการปฏิบัติงานที่สูงเช่นเดียวกับการศึกษาที่กล่าวถึงนั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จในการใช้มาตรฐานวิชาชีพเป็นกรอบในการประเมินผลและพัฒนาการทำงานของครู ซึ่งส่งผลให้การดำเนินการตามมาตรฐานวิชาชีพมีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.1 ด้านการปฏิบัติหน้าที่ครู โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม และมีความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสำเร็จในด้านการปฏิบัติหน้าที่ครูที่มีการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและมีคุณธรรม จริยธรรมสูงอาจเป็นผลมาจากการเน้นย้ำในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและคุณลักษณะส่วนบุคคลของครู ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ครูที่มีคุณธรรมและจริยธรรมสูงจะสามารถสร้างความเชื่อมั่นและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน ซึ่งส่งผลให้บรรยากาศการเรียนรู้ในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งเสริมคุณค่าในด้านพลเมืองที่เข้มแข็ง นอกจากนี้ การที่ครูมีความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งและมีความรับผิดชอบต่อสังคม แสดงถึงความตั้งใจในการทำหน้าที่อย่างเต็มที่และสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในบทบาทของตนในสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉราพร ฉากครบุรี (2564: 87) ซึ่งศึกษาผลกระทบของการมีคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงานของครู พบว่า การมีคุณธรรมและจริยธรรมสูงมีผลโดยตรงต่อการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและการพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนให้มีคุณธรรมเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระใบฎีกาเอกมล กิตติภทโท (บุญเกิดรอด) (2564: 15) ที่ศึกษาการพัฒนาคุณลักษณะของครูในศตวรรษที่ 21 โรงเรียนประถมศึกษาเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า ครูที่มีการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีจะสามารถสร้างความเชื่อถือในนักเรียนได้มากขึ้น และช่วยในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาทักษะและคุณลักษณะทางสังคมของนักเรียน ดังนั้น การที่ครูมีการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและมีคุณธรรม จริยธรรมสูงนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดความเชื่อถือและเคารพในตัวครูจากนักเรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพ

2.2 ด้านการจัดการเรียนรู้ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ดูแล ช่วยเหลือ และพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคลตามศักยภาพ สามารถรายงานผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมีความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนแบบรายบุคคลในยุคที่ต้องการความเป็นเฉพาะตัวและการดูแลที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคน หนึ่งในเหตุผลที่สำคัญคือ การพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพแบบรายบุคคลนี้ เป็นวิธีการที่ตอบสนองต่อแนวโน้มของการศึกษาสมัยใหม่ที่เน้นความเฉพาะเจาะจงและการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียน

เป็นศูนย์กลาง การที่ครูสามารถรายงานผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ แสดงถึงการที่ครูมีการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับมาตรฐานการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการดูแลและพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคลตามศักยภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตาพร ตันเจริญรัตน์ (2563: 75) ที่ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบรายบุคคลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา พบว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นรายบุคคลช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะการที่ครูมีการติดตามผลและรายงานพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้สามารถปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนได้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการดูแลนักเรียนเป็นรายบุคคลช่วยส่งเสริมความเข้าใจที่ลึกซึ้งในเนื้อหาวิชาที่เรียน และทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการพัฒนาทักษะตามศักยภาพของตนเอง การจัดการเรียนรู้แบบนี้ยังช่วยสร้างบรรยากาศที่นักเรียนรู้สึกได้รับการสนับสนุนและเข้าใจจากครู

2.3 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชนโดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ ที่มีคุณภาพของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในยุคปัจจุบัน โรงเรียนจำเป็นต้องมีความร่วมมือที่ใกล้ชิดกับผู้ปกครองและชุมชน ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาผู้เรียน การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเหล่านี้มีบทบาทในการขับเคลื่อนการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งการสนับสนุนดังกล่าวไม่ได้จำกัดเฉพาะด้านการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการพัฒนาพฤติกรรม คุณธรรม และทักษะชีวิตของผู้เรียน การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็งช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบททางสังคมของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของสุกัญญา ปัญญานนท์ (2564: 81) ที่ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของโรงเรียนบ้านน้ำผึ้ง (มูลนิธิประชาสรรค์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนจึงเข้ามามีส่วนร่วมกับทางโรงเรียน ทั้งด้านกิจกรรมและการสื่อสารระหว่างครูกับชุมชน ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นและความร่วมมือในการพัฒนาผู้เรียน นอกจากนี้ งานวิจัยของ กัญจนพร ศรีมงคล (2565: 68) ยังชี้ให้เห็นว่าการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชนช่วยให้โรงเรียนสามารถรับทรัพยากรและการสนับสนุนในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งทำให้การพัฒนาผู้เรียนเป็นไปอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ความร่วมมือนี้ยังส่งผลต่อการเสริมสร้างทักษะทางสังคมและการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่ผู้เรียนกล่าวได้ว่าการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้โรงเรียนสามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาการศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในสังคม

3. จากวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับค่อนข้างสูง ($r = .742, p \leq .01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งนำไปตามสมมติฐานการวิจัย คือภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา มีความสัมพันธ์

ทางบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูง ระหว่าง .551 - .733 ($r = .551 - .733, p < .01$) โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรมด้านวิชาการ ด้านการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ยุคดิจิทัล ด้านทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ด้านการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี และด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนสามารถรับรู้ได้ถึงการบริหารจัดการและการแสดงออกของผู้บริหารเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา จึงส่งผลต่อการปฏิบัติงานของครูผู้สอน และผลจากการตอบแบบสอบถามส่วนมากครูผู้สอนมีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ทำงานในโรงเรียนตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปโดยประมาณร้อยละ 71 ทำให้ครูมีความรู้และประสบการณ์สามารถใช้เทคนิคในการจัดการเรียนการสอนได้ดี อีกทั้งอายุของครูเอกชนประมาณร้อยละ 88 ที่มีอายุในช่วงน้อยกว่า 30 – 45 ปี ซึ่งนับเป็นช่วงอายุที่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงและเรียนรู้เทคโนโลยีการสอนที่ทันสมัยได้ดี สามารถเลือกหรือพัฒนาสื่อเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียน ผู้บริหารมีการสนับสนุนและส่งเสริมให้คุณครูพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คุณครูในการจัดการเรียนการสอน และนอกจากนี้ยังมีการประเมินผลการปฏิบัติงานของครูผู้สอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ครูสามารถรับข้อเสนอแนะมาพัฒนาปรับปรุงให้เกิดประสิทธิผลต่อการทำงานของครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญาภัทร คำชม (2565: 288) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการของครูกับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการของครูกับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของครู โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกอยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณ อินทร์ชู (2565: 300) ที่วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 2 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ มนัสพงษ์ เก่งฉลาด (2566: 120) ที่วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา กับสมรรถนะหลักของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 พบว่า ภาวะผู้นำยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา กับสมรรถนะหลักของครู มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงและค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยมีสาระสำคัญ 2 ข้อ คือ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา ด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรนำไปเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการพัฒนาภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ครูและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมกำหนดวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล และสื่อสารให้ครูและบุคลากรภายนอกได้รับรู้วิสัยทัศน์ของโรงเรียนทั่วกัน

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า การปฏิบัติงานของครูผู้สอน ด้านความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชนมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ดังนั้น ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครูมีกิจกรรมที่ทำร่วมกับผู้ปกครองและชุมชนมากขึ้น เช่น การร่วมมือกับผู้ปกครองพัฒนาและแก้ปัญหาผู้เรียน การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียนในโรงเรียน หรือเพิ่มการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.3 จากผลการศึกษา พบว่า ภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูง ยกเว้นด้านการมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล เป็นด้านเดียวที่มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ดังนั้นผู้บริหารควรเปิดโอกาสให้ครูมีส่วนร่วมกำหนดวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล ตลอดจนสื่อสารวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัลของโรงเรียนให้ครูทุกคนรับทราบ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการปฏิบัติงานของครู เพื่อวิเคราะห์หองค์ประกอบที่สามารถทำนายประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูผู้สอนโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

2.2 ควรศึกษาภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของครูผู้สอน เพื่อให้ผู้บริหารนำผลไปปรับปรุงพัฒนาการบริหารการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กนกอร สมปราชญ์. (2562). *ภาวะผู้นำ: แนวคิด ทฤษฎีและการพัฒนา*. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). *แผนที่นำทางการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านการศึกษา (SDG 4 Roadmap)*. (เอกสารอัดสำเนา)
- กัญจนพร ศรีมงคล. (2565). การสร้างความสัมพันธ์ของโรงเรียนกับชุมชนที่ส่งผลต่อการบริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- กัญญาภัทร คำชม และจิตติมา วรรณศรี. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการของครูกับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1. *Journal of Roi Kaensarn Academi*. 7 (6), 288-298.
- กนต์พัฒน์ ลัทธพิพัฒน์. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของครูกับการปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- กึ่งกาญจน์ เปาสาโก, พรทิพย์ คำชาย และหนึ่งฤทัย เมฆวาท. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพครูของครูในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี*. 11 (1), 58-69.
- จุฬามาศ กมล และ สุภาวดี ลาภเจริญ. (2565). ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนในสังกัดสหวิทยาเขตปทุมธานีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาปทุมธานี. *Journal of Roi Kaensarn Academi*. 7 (8), 388-403.
- ฐิตาพร ตันเจริญรัตน์. (2563). *ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารกับทักษะของครูในศตวรรษที่ 21 ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8*. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธานินทร์ ศิลปะจารุ. (2563). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS (พิมพ์ครั้งที่ 18)*. กรุงเทพมหานคร: เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์.
- พนธกานต์ นฤทธิมนตรี, อาทิตย์ ฉัตรชัยพลรัตน์ และ กุหลาบ ปุริสาร. (2565). ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารในยุคดิจิทัล. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย*. 12 (4), 174-185.

- พนิดา คุณพล. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา กับการปฏิบัติงานวิชาการของครูผู้สอน ในสหวิทยาเขตเบญจสิริ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2. *วารสารศึกษาศาสตร์ มมร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*. 10 (1), 25-39.
- พระใบฎีกาเอกกมล กิตติภโท (บุญเกิดรอด). (2564). ศึกษาการพัฒนาคุณลักษณะของครูในศตวรรษที่ 21 โรงเรียนประถมศึกษาเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. *วารสารบัณฑิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย*. 19 (2), 15-26.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2550). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรภรณ์ ดวงชื่น. (2566). ผู้บริหารกับบทบาทใหม่ในการบริหารการศึกษาในโลกอนาคต. *Education Journal Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University*. 6 (1), 191-202.
- มณีนรัตน์ สุดเต้. (2563). ภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุดรดิตถ์ เขต 2. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*. 7 (8), 344-362.
- มนัสพงษ์ เก่งฉลาด. (2566). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับสมรรถนะหลักของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1. *บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยพะเยา*.
- มลฤดี เฟื่องสง่า. (2566). การบริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ*. 24 (2), 162-175.
- มูฮำหมัดรุสลัน ลือบาเกะลูติง และนิรันดร์ จุลทรัพย์. (2565). ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตราชิง กระบี่. ใน *การประชุมหาตใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 13*, วันที่ 13 พฤษภาคม 2565 หน้า 1935-1946. มหาวิทยาลัยหาตใหญ่, สงขลา.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2562). *ข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562*. เล่มที่ 136 ตอนพิเศษ 68 ง หน้า 18 ประกาศใช้ 13 กุมภาพันธ์ 2562.
- รุจาภรณ์ ลักษณะดี. (2565). ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสหวิทยาเขตบ้านบึง 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1. *ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกริก*.
- วชิรวิทย์ สุราสา. (2565). ผู้บริหารที่นำสถานศึกษาสู่ความสำเร็จ บนวิถีแห่งความเปลี่ยนแปลง. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี*. 5 (2), 186-201.

- วรวรรณ อินทร์ชู และจิตติมา วรณศรี. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 2. *Journal of Roi Kaensarn Academi*. 7 (6), 300-311.
- วลีรัตน์ มุ่งรวกกลาง. (2563). ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 3. ใน *การประชุมวิชาการ The 7th National Conference Nakhonratchasima College*, วันที่ 23 พฤษภาคม 2563 หน้า 354-631. นครราชสีมา.
- ศักดิ์เศรษฐ์ ประกอบผล. (2565). การบริหารจัดการสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ในวิถีความปกติใหม่. *ครุศาสตร์สาร*. 16 (1), 53-66.
- ศิริพงษ์ กลั่นไพฑูรย์. (2564). รูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สมชาย วรภิรมย์สกุล. (2554). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). อุดรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- สาคร มหาหิงค์. (2566). คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล. *วารสารครุศาสตร์ปัญญา*. 1 (4), 62-75.
- สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี. (2566). รายงานข้อมูลสารสนเทศทางการศึกษาจังหวัดปทุมธานี Education Information ปีการศึกษา 2566. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2566. แหล่งที่มา: <http://online.fliphtml5.com/jinpl/xyrz/#p=16>
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566 – 2570*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุกัญญา แซ่มซอย. (2566). *การบริหารวิชาการที่ตอบสนองการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคพลิกผัน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา ปัญญานนท์. (2564). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำผึ้ง (มอสิห์ประชาสรรค์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1. *คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ Education Journal*. 4 (3), 81-93.

- อัจฉราพร ฉากครบุรี. (2564). คุณธรรมจริยธรรมในการเรียนการสอนทางการศึกษา. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. 11 (2), 87-105.
- Raamani Thannimalai and Arumugam Raman. (2018). Principals' Technology Leadership and Teachers' Technology Integration in the 21st Century Classroom. *International Journal of Civil Engineering and Technology*. 9 (2), 177-187.